

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 8.

Fjerde Session.

5te Møde.

Mandagen d. 11. October.

(Forts.)

Tfcherning. Jeg holder meget af gamle Baner. Det er mig derfor kjær at see, at den ærede Rigsdagsmand fra Belle (Lehmann) just er kommen til at stode der, hvor den forrige 5te kjøbenhavnske Rigsdagsmand sad, der i Almindelighed modsatte sig den samme Paa-stand; men jeg troer, at, om han havde været her iaar, vilde han ikke have modfagt den, just af samme Grund, den nemlig, at vi endnu længere skulle holde vor politiske Stilling svæ- vende, at vi skulle overgive det til et lille Ge- heimecabinet, om og hvornaar det vil lade os komme til at tale derom; thi det er, saa vidt jeg har forstaaet, det egentlige Hovedindhold af den ærede Rigsdagsmands Tale. Han vil ikke, at det skal komme for Dagens Lys, at vi behandle Finantsloven, at vi ere rykkede et Udviklingsstred fremad. Han vil forhindre, siger han, at det skal sees; han vil derfor have denne Sags Behandling overgivet til et Ud- valg; et Udvalg, som kan trække den ud lige til Slutningen af de Maaneder, hvori Rigsdagen er berettiget til at være sammen, og hvorved altsaa den hele Behandling bliver umulig. Skulde der være nogen Grund, der kunde bevæge mig og, som jeg haaber, mange af de ærede Medlemmer her i Salen, til at være imod at betrede denne Vej, saa skulde det netop være de Grunde, som her ere frem- førte, og, er der nogen Grund for os til at gaae over til Finantslovens første Behandling, da er det, for at det deraf kan sees, at vi ikke ville blande de 2 Ting sammen, Behand- lingen af vor Finantslov her i den danske Rigsdag, og de forskjellige Mellemværender, vi kunne have med Regjeringen angaaende Stats- organisationen (Hør!). Der er ingen Maade,

at gjøre denne Stilling vanskeligere paa, end netop den, at lade, som om man vil mis- bruge sin parlamentariske Indflydelse; alvorligt gjøre vi det dog ikke, det tør jeg med Sikker- hed sige efter alle de mislykkede og alvorlige Forsøg, som i denne Retning ere gjorte; thi Enhver vil meget godt føle, at det er langt forstandigere under vore Forhold at vise et stort Naadehold end at holde dette Damokles Sværd, Finantslovens Bevilling, over Regje- ringen i Anledning af et Spørgsmaal, som vi saa godt som Nogen veed, at den ikke kan afgjøre paa den Maade, vi helst ville. Det har saa ofte været udtalt her og af næsten alle de Rigsdagsmænd, der have talt i denne Retning, at man maa boie sig og afvige fra det, man helst vilde, saa jeg troer, at den Grund til at faae Sagen bragt i Udvalg ikke er god. Jeg takker forøvrigt den ærede Rigsdagsmand fra Belle for den Op- rigtighed, hvormed han her har talt (Hør!); han har dermed sparet os Andre den Forles- genhed, at forudsætte, hvad jeg ikke kan nægte jeg strax forudsætte, da jeg hørte tale om denne nye Nødvendighed af et Udvalg paa første Sta- dium. Jeg troede strax, at denne Nødvendig- hed ikke laae simpelthen i Finantslovens egen Behandling. De Grunde, som i saa Henseende have været bragte frem, have vi ofte hørt; vi have ofte hørt, at vi skulde kunne vide Mere om denne Sag, naar den havde været i et Udvalg, hvis hele Behandlingsmaade af Sagen vi ikke kjende Noget til, end naar vi selv havde givet os til at gennemstudere den. Den ærede Rigsdags- mand gjorde et lille Spring i sit Raisonnement. Han sagde: dersom man paatrænger os for hurtig en første Behandling af Finantsloven, ville vi sikkert komme i nogen Forlegenhed. Men denne første Behandling behøver jo ikke at komme hurtigt; det beroer paa Formanden. Skulde Formanden erkjende, at der behøves en